

Ara correm-hi tots! (per Albert Punsola)

29/09/2006

ALBERT PUNSOLA

(/AUTOR/ALBERT-
PUNSOLA-44)

Periodista

Durant una trentena d'anys els metges que han estudiat la influència del tabac en l'augment del carcinoma bronquiogènic, més conegut com a càncer de pulmó, han sostingut una controvèrsia de la qual no ha arribat gairebé res al gran públic. Fa més de 26 anys que el doctor James Ewing, distingit patòleg, ja traspassat, i que va ser l'esperit

animador de l'American Cancer Society, va apostar per una campanya instructiva adreçada a la gent. 'Seria inútil pensar en acabar amb el vici de fumar -va apuntar en un cèlebre assaig- però cal donar publicitat al perill evident que aquest hàbit comporta'. Les paraules del doctor Ewing no són de fa tres dècades. Aquest és un extracte d'un article aparegut en l'edició espanyola de la revista Reader's Digest el febrer de 1953. Per tant, una senzilla operació aritmètica situa les investigacions sobre el tabac i el càncer de pulmó a les quals es fa referència en l'article a 80 anys de distància. Si fem memòria no ens hem de sorprendre gaire, qui va ser infant en el decenni 70 recordarà haver sentit alguna informació en el mateix sentit. Tanmateix, és ara a principis del segle XXI quan en la lluita contra el tabac s'estan començant a prendre les primeres mesures serioses de manera que fins i tot en la ficció cinematogràfica ja és més habitual contemplar una decapitació que l'encesa d'una cigarreta. Vagi per endavant que per aquells que hem estat fumadors passius tota la vida, la prohibició del tabac no és cap mala notícia. Tot el contrari. Però hi ha alguna cosa obscura en aquesta reclamació de bon comportament. Hi ha pressa, nerviosisme, empentes per portar-ho a terme. D'acord, la llei s'ha de complir però no hem tingut tanta pressa els darrers 80 anys i al llarg d'aquest temps s'ha sabut la fatal vinculació entre l'hàbit i la malaltia. Per què els pulmons de les generacions precedents no van ser dignes del mateix grau de protecció a la qual ara tothom té dret? Aquests dies el govern de l'estat de Califòrnia, liderat per Arnold Schwarzenegger, anunciava accions legals contra els grans fabricants d'automòbils del país per la seva contribució al canvi climàtic. La denúncia es va presentar en nom del poble californià i segons el governador, que té el suport de l'alcalde de Nova York Michael Bloomberg, aquesta és una iniciativa davant la inhibició del govern federal sobre el tema. La indústria ha respost amb arguments sobre l'eficiència energètica dels vehicles actuals i l'ús de carburants més nets i ha assenyalat la manca d'honestedat dels promotors de les accions legals tot recordant que les motivacions polítiques poden haver tingut molt més pes que les ambientals. És veritat que el governador de Califòrnia hauria d'estar preocupat de cara a la seva reelecció: problemes amb la immigració, amb els sindicats i amb alguns col·lectius específics com els mestres, a més de decisions molt contestades com el rebuig de clemència a un condemnat a mort que, per cert, li va costar la retirada del nom Arnold Schwarzenegger a l'estadi municipal de Graz, la ciutat austríaca on va néixer. Però un cop més, i potser aquí de manera més accentuada que en el cas del tabac, una decisió sorprèn no tant pels seus aspectes positius, innegables, sinó per una contundència que és del tot incoherent amb la formes de procedir que fins ara havíem conegut. Cal insistir en que a diferència del tabac, des de bon principi s'ha sabut que els vehicles amb motor de combustió emetien substàncies nocives per la salut. La qüestió del canvi climàtic s'ha afegit en els darrers anys i és seriosa però el món ha conegut moments terribles relacionats amb els efectes dels tubs d'escapament com per exemple la boira letal que es va cobrar, en un episodi greu de pol·lució, més de 10.000 vides a Londres el 1952. Casualitat o no, la iniciativa californiana ha coincidit amb la publicació a The Economist d'un informe de gran extensió i qualitat sobre el canvi climàtic. I no menys important: la prestigiosa revista fa un editorial on exhorta a l'acció, amb lideratge nord-americà, contra un fenomen al qual havia tingut en segon terme en

el passat recent i sempre enfocant-lo amb considerable escepticisme. En aquesta ocasió, però, el setmanari afirma que les incerteses que encara hi ha al voltant d'aquest procés han de ser precisament la justificació per una acció immediata. De nou, la premsa. A finals de setembre, Sir Richard Branson, el creador de l'imperi Virgin anunciava que dedicaria uns 3 mil milions de dòlars a la recerca per la lluita contra el canvi climàtic en els propers 10 anys. Preguntat pels periodistes sobre aquesta impressionant despesa, va respondre que s'alimentaria amb l'enorme rendibilitat dels seus trens i -molta atenció- avions! Ens estalviarem els comentaris específics, però qualsevol persona amb sensibilitat és capaç d'experimentar una sensació estranya arribats a aquest punt. Un dels aspectes que sempre m'ha inquietat del periodisme és la selecció dels temes. Per què aquest tema és important i l'altre no? I encara: quan de temps un tema pot seguir sent important i per què decidim en un moment determinat que ja no ho és? La guerra d'Iraq per exemple va ser objecte de breaking news durant les primeres setmanes de conflicte però després la devastació -tan o més important que l'inicial- és només rutina, un pur farcit del telenotícies que se centra ja en d'altres temes prioritaris. La importància real d'una qüestió és diferent de la seva rellevància mediàtica. No em sento capacitat per dir què hi ha darrera les croades antitabac i anticotxes. Pel que tenen de bo -lluitar contra problemes reals que generen el tabac i els cotxes-, que siguin benvingudes. Ara bé, la seva tardança històrica i la seva erupció en un moment precís semblen una combinació tan misteriosa com les actituds d'aquelles persones de mal viure que tot d'una adopten principis morals molt rígids i a sobre s'atreveixen a criticar els qui no fan com ells. El canvi climàtic potser demana contundència... però sobretot demana coherència. Pel que fa a la salut, tenim un problema gravíssim del qual gairebé no es parla que és la contaminació química present en els aliments, els productes de la llar. Són milers i milers de substàncies a les quals estem exposats cada dia sense saber-ho i ni tan sols imaginem la seva perillositat. 'Per què els Compostos Orgànics Persistents no mereixen cap croada quan són una amenaça demostrada per a la humanitat? I les radiacions electromagnètiques? un altre tema deixat de banda i que ningú té gaire interès en remenar. Potser haurem d'esperar 80 anys per veure aleshores declaracions desesperades i crides a l'acció immediata envers aquestes amenaces. Algú encara es pensarà que són noves.

MÉS LLUM: secció quinzenal

Share 0

Tuit

 (<https://plus.google.com/share?url=https%3A//www.sostenible.cat/opinio/ara-correm-hi-tots-per-albert-punsola-0>)

 (<https://www.sostenible.cat/print/opinio/ara-correm-hi-tots-per-albert-punsola-0>)

Relacionats

Butlletí

Correu electrònic *

Subscriu

[Enviaments anteriors \(/newsletter/sostenible\)](/newsletter/sostenible)

(/)

Revista de la **xarxa** de ciutats i pobles cap a la sostenibilitat

**Diputació
Barcelona**

(<http://www.diba.cat>)

Arxiu (/arxiu)

Continguts per categoria (/tagclouds/chunk/3)

Continguts per etiqueta (/tagclouds/chunk/1)

Continguts per municipi (/tagclouds/chunk/2)

Avís legal (<http://www.diba.cat/avislegal>)

Contacte (/formulari/contacte)

RSS (<https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=>)

(<https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888>)

(<http://www.twitter.com/xarxasost>)

(<http://youtube.com/xarxasost>)

([rss.xml](#))